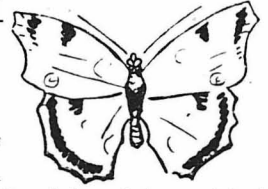
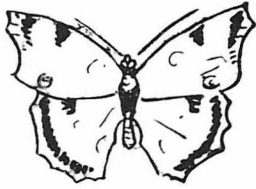


ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

# Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Βγήκε έξω απ' το παράθυρο του μαζού σαλονιού, απάντησε ο Ρουλταμπιά.

—'Αδύνατον! φώναξε η Ματρένα. Ξεχάσατε ότι το βρήκαμε κλειστό από μέσα;

— Είγε δυνατόν, γιατί κάποιος άλλος, μετά τη φυγή του τόξανά κλεισε πίσω του.

'Η Ματρένα, κυριεμένη πάλι απ' την αγωνία της, φώναξε:

—'Ω! γιατί να μ' εμπόδισετε να όρμησω έναντιόν του, να ριχτώ πάνω του, την ώρα που άνοιγε την πόρτα... 'Ετσι μόνο θα τον βρέπαμε... 'Ετσι μόνο θα μαθαίναμε!...

—'Όχι... απάντησε ο Ρουλταμπιά. Μόλις άνοιγε τον παραμυζοφόρο, ο άγνωστος θα έβλεπε την πόρτα. Μιά στροφή στο κλειδί και θα μās ξέφευγε για πάντα... γιατί θα τον προειδοποιούσατε έτσι ότι τον έχετε αντίληψη. Μά έσείς, κυρία, έσείς, άφίνονας κλειστή την πόρτα που σās ελαπή να την άνοιξετε, μ' εμπόδιατε να φτάσω εγκαίρως για να δώ.

—Μιαρέ άθλια! Πώς, αφού ξέρατε ότι θαρχόταν, δεν μ' αφήσατε έμένα έδώ και δεν κατέβηκατε έσείς κάτω για να παραμυζήσετε;

—Γιατί, άν βροσιόταν έγω κάτω, ο άγνωστος δεν θα έρχόταν... Δεν έρχεται παρά όταν δεν βροσιεται κάτω κανείς.

—'Α! Οι άπόστολοι Πέτρος και Παύλος άς εσπλάχνιστούν μια φραγή γυναίκα σάν κι έμένα! είτε άναστενάζοντας ή στρατηγία. Τι συλλογίζεσαι λοιπόν;... 'Εγώ δεν συλλογίζομαι πια τίποτε... Μία!... Θέλω να τα μάθω όλα, και σ'ν μόνο τα ξέρεις δια... 'Ανοιξε το στόμα σου... Σου ζητώ την αλήθεια... 'Ηταν άπεσταλμένος του Κεντρικού Κομμάτου τόν Μηδενστάιν!...

—Μα κάρι να ήταν αυτό μόνο! απάντησε ήσυχα ο Ρουλταμπιά.

—'Εσύ, μικρέ μου ντομοβό, όρασίστες να με κάνης τρελλή!... Τι θέλεις να πής με τα λόγια σου: 'Μαζάρι να ήταν αυτό μόνο;

—Μά ο Ρουλταμπιά, χωρίς ν' απάντηση στην έρώτησή της, την φώτισε:

—Τι έκάνατε το ναρκωτικό;

—Το ναρκωτικό;... Το ποτήρι του έγκλήματος;... Το έβλεψα στην κάμαρά μου, μέσ' στο ντουλάκι... εκεί... εκεί...

—'Ε, λοιπόν, κυρία, πρέπει να ξαναπάτε το ποτήρι του έγκλήματος στο μέρος απ' το όποιο το πήρατε...

—'Ε; Έκανε ή Ματρένα μη καταλαβαίνοντας.

—Ναί, πρέπει να ξαναπάτε το ποτήρι στο τραπέζι του στρατηγού. Προηγούμενος όμως πρέπει να χύσετε το δηλητήριο σ' ένα φιαλίδιο και να βάλετε στο ποτήρι νέο ναρκωτικό...

—'Έχετε δίκιο! Τα σκέφτεστε όλα!... 'Αν ο στρατηγός ζυτηήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του, πρέπει να μην ίσομαστή τίποτε και να μηροσή να πής...

—Δεν πρέπει να πής!... τή διέκρινε ο Ρουλταμπιά.

—Τότε για πού λόγο να του ξανατάω το ναρκωτικό;

—'Απόλυτοτα, αγαπητή κυρία... Για να σχηματίσει την αντίληψη αυτός που του έρωσε το δηλητήριο, ότι άν ο στρατηγός δεν ήπια το ναρκωτικό, όφείλεται μόνο στο ότι δεν θέλησε να πής. Να νομίση δηλαδή ότι έξάπλησ συμπτώσεως δέν δηλητηριόιστηκε ο στρατηγός και να μην ύποψιαστή την έπειμέβασίμας... Με καταλάβατε τώρα, κυρία;

—Ναί... ναί... Μά άν ο στρατηγός ζυτηήσει και ζητήσει το ναρκωτικό του;

—Θά του πής ότι του άπαγορεύω να πής. 'Ακούστε άκόμα τί θα κάνετε: Το προί θα χύσετε απ' το άχρηστο και ξεδιωραμένο ναρκωτικό κ' έτσι κανείς δεν θα έχη το δικαίωμα να ξαναοστή γιατί ο στρατηγός έξακολουθεί να είνε ύγιεστατος.

—Ναί, ναί, μικρέ μου άγγελε... 'Εσύ είσαι πιο σοφός από τόν Βασιλέα Σολομώντα. Και τή μοικαλάκι με το δηλητήριο τί θα τή κάνω;

—Θά μου τή φέρετε άμέσως

έδώ;

'Η Ματρένα έφυγε και ξαναοήσε έπειτα από τέντε λεπτά.

—'Ο στρατηγός κοιμάται πάντα, είτε... 'Εβαλα το ποτήρι στο τραπέζι σέ άρκετη όμως άπόσταση, απ' αυτόν, έτσι πού άν το χρειαστή ν' άναγκαστή να με φωνάξη.

—Πολύ καλά. Τώρα, σπρώχτε την πόρτα... Κλείστε την! 'Έχωμε να μιλήσομε...

—Μά άν ξαναγυρίσουν άπό τή σκάλα τής ύπηρεσίας;

—'Αστείεστε; Νομίζω πια ότι ο στρατηγός είνε δηλητηριασμένος. Είνε ή πρώτη στιγμή γαλήνης που μπορεί να έχη κανείς μέσο στο σπίτι σας...

—Πότε θα πάμης να με κάνης ν' άνατροχάξω, μικρέ δαιμόνα; 'Όστε δεν θα μου πής το μυστικό!... 'Ο στρατηγός άν τή μάθανε, θα πέθανε, πιο σίγουρα παρά άν έπαινοε το δηλητήριο... Μά τί θα κάνομε τελοςπάντων μ' αυτή τή Νατάσα; Σέ ρωτώω έσένα, έσένα μόνο...

—Μά άπολύτως τίποτε...

—Πώς; Τίποτε;

—Θά την προσέχομε...

—'Α! ναί... ναί...

—Μά θα μ' αφήσετε να την προσέχω έγω μόνο...

—Ναί, ναί, σου τή ύπόσχομαι... 'Εγώ δεν θα την κοιτάξω πια ποτέ... Σου τή ύποσέθηκα... Κάνε ότι θέλεις... Γιατί όμως πού αίνο, όταν σου μίλησα για τούς μηδενστάιν, μου είπες: 'Μαζάρι να ήταν αυτοί μονάχα; Νομίζεις λοιπόν ότι ή Νατάσα δεν είνε μηδενστάρι κ' αυτή; Διαβάξτε δια τα βιβλία τους...

—Κυρία, κυρία, είτε ο Ρουλταμπιά, διαρκώς τή Νατάσα σκεφτόσαστε... Μου ύποσέθηκατε ότι δεν θα την έπληρητέ... 'Υποσέθητε μου τώρα ότι δεν θα τή σκεφτόσαστε.

Μά ή Ματρένα, αντί να τού απάντηση, τόν ξαναοήσε:

—Γιατί, γιατί είπες: 'Μαζάρι να ήταν αυτό μόνο;

—Γιατί άν ήταν μονάχα οι μηδενστάιν άνακατεμένοι στην ύπόθεσί σας, αγαπητή μου κυρία, τή πράγμα θα ήταν πολύ απλό ή μάλλον θα ήταν άπλο. Νομίζετε λοιπόν πώς ένας άγνος μηδενστάιν ενδιαφέρεται να σκόση ή βόμβα του μέσα σέ μια άνδοδότη κ' όχι άπουδητέ άλλου; Νομίζετε ότι ή βόμβα θα προκαλούσε λιγότερα άποτελέσματα σκόζοντας μέσα στο δωμάτιο του στρατηγού κ' όχι πίσω απ' την πόρτα του; Νομίζετε ότι ένας άληθινός επαναστάτης θα διασκεδάσε να μπαίνει στη βύλλα και να βγάξη καρμιά απ' τή λάσπη της τραπέζιας, για να κρηφή κάτω απ' αυτό τή βόμβα του; Νομίζετε ότι ένας επαναστάτης που θέλει να έδωκε τούς νεκρούς τής Μόσχας και που μπορεί να φτάση ως μια πόρτα, πίσω απ' την όποια αναπαύεται ο στρατηγός Τρεμτσάοφ, θα διασκεδάσε άνοίγοντας τριάντε με μια καρφίτσα για να τραβήξη τή σύρτη και να χύση κατόπιν δηλητήριο στο ποτήρι του στρατηγού... 'Είν' άστείο! 'Αστείοτατο!... Θά έοριγνε άπόλυτοτα τή βόμβα του, άδιαφορόντας άν θα τινάζονταν κ' ο ίδιος μαζί με τή βύλλα στον αέρα, άδιαφορόντας άν τόν συνελείθαναν επί τάπου και ύριστατο κατόπιν τόν πιο μαρτυρικό θάνατο... 'Ετσι κάνουν οι μηδενστάιν και δεν ένερογούν σάν ποντικός ξενοδοχείου, γιατί δεν σκέπει να τόν δηκάνεις, γιατί δεν πρέπει να συλλάψθη έπ' αυτό σφώρφω...

—Μά τότε αυτός ο άνθρωπος μπορεί να περιφέρεται έδώ νόγια και μέρα έλεύθερα... είτε ή Ματρένα. Είνε κάποιος φίλος τού απιτιού, χωρίς άλλο... Κάποιος που μπαίνει στη βύλλα όποτε θέλει, αφού τού άνοίγουν το παράθυρο... κάποιος που έρχεται από τή βύλλα Κριστόφρου...

...'Ο Βόρις ή ο Μιχαήλ;... 'Α! πόσο δυστυχισμένη είμαι!... Γιατί δεν με σκοτώνουν έμένα; Φοβέη!... Νά θέλουν να σκοτώ-



'Αμέσως ή Ματρένα έτρεξε λαχανιασμένη κοντά του...

